

לישרים נאווה תהילה

לזכרו של אליעזר שדה ז"ל

אליעזר פישר, שמאי מקרקעין

נפגשתי לראשונה עם אליעזר שדה ז"ל בסוף שנת 1962, בקורס למעריכים שהתקיים בירושלים בתנאי פנימיה במשך שני חדשים. ומאז, במשך עשרים ושנים שנה ראיתיו וכמעט בכל יום. עבדנו יחדיו, חלק מהזמן באותו חדר, וחלק מהזמן בחדרים סמוכים. שוחחנו רבות. השיחות בינינו הקיפו כמעט כל נושא אפשרי, החל מפוליטיקה ועד "סיפורי משפחה".

לא הכל התנהל על מי מנוחות, ובעיקר כשהגיעו הדברים לדיון בנושאים מקצועיים. שדה ידע להתוכח בלהט וגם להאזין לזולת. עד מהרה למדתי להכיר שתי תכונות אופי בולטות במיוחד. מצד אחד - היתה בו חוסר נכונות להתפשר או לותר על ענין שנראה לו נכון וצודק. לעולם לא ויתר על דעתו רק כדי לעשות "שלום בית" כביכול. ומצד שני - אם השתכנע שטעה לא היסס אף לרגע, מיד הודה בכך ללא כל "התחכמות". תחילה נראו לי שתי התכונות כסותרות זו את זו, אך עד מהרה למדתי לדעת כי אצל אליעזר שדה שתי תכונות אלה משלימות זו את זו באורח מופלא. תכונות אלו, הטבועות ב"גניס" של האדם הן אשר מסבירות התנהגות מופלאה של יושר אישי. התנהגות אצילה זו של אליעזר שדה יצרה סביבו חברים קרובים יותר וחברים קרובים פחות, אולם אף לא "אויב" אחד.

זוכר אני את מסיבת הפרידה שערכנו לשדה לפני 13 שנה עם פרישתו המוקדמת לגימלאות. באותה הזדמנות ברכתי את שדה בשתיים: ראשית ציינתי את יושרו, יושר שאינו תורת אנשים מלומדה אלא תכונה התבועה מכמש בדמו. איחלתו לו כי כך ימשיך, וכמובן שכך המשיך עד יומו האחרון. עוד ציינתי באותו מעמד כי שדה פורש כאשר עדיין לא נס ליחו ועוד כוחו במתניו ואיחלתי לו שכך ימשיך עוד שנים רבות, אך לדאבון ליבנו לא כך רצה האל.

על מצבתו בבית העלמין נכתבו המילים "לישרים נאווה תהילה". (תהילים פרק לג') שלוש מילים אלה הם תמצית חייו הקצרים של אליעזר שדה ז"ל.

יהי זכרו ברוך.